

Internaatkooli kaitseks

Lugesin artiklit "Täna tuleb üle laegade taas kokku Rakvere Internaatkooli pere" (VT, laupäev 8. detsember) ja olin suures hämmelduses. Miks peab üks maakonnaleht ühe kooli kokkutuleku päeval sellise sisulise kirjutise avaldama? Mida tundsid seda lugedes inimesed, kes on seotud selle kooliga?

Ajakirjanik Andres Pulver nägi vaid selle kooli algusaastaid ja kõike negatiivset. Kahjuks ei saa mina rääkida sellest ajast, sest ise õppisin selles koolis aastatel 1966-77 ja võin kindlalt väita, et selleks ajaks oli olukord hoopis teine. Meil olid unustamatud rahvaste sõpruse festivalid, parimad sportlased ja treenerid ning

kehalise kasvatuse õpetajad (kui teised koolid lumepuuduse tõttu ei suusatanud, siis meil oli nii lumi kui ka suusatunnid), kõnevõistlused, viktoriinisarjad, rühmatunnid internaadis, preemiareisid tublimatele, huviringid.

Kuigi minu keskkooli lõpetamisest möödub peagi juba veerand sajandit, võin ma meenutada oma kooliaastaid internaatkoolis kui parimaid. Sellest koolist saime kaasa iseseisvuse ja oskuse rasketel hetkedel õigeid otsuseid langetada ning teadmise, et sõbrad ja koolikaaslased on vajaduse korral sinu kõrval.

Arvan, et selle kooli õpilased saavad hakkama ka tänases Eestis.

Reet Karro